

A tűzoltók

Endrődön 1922-ben alakult meg az egyesület. Önkéntes alapon szerveződött. A község iparossága volt ennek is kovásza, mint sok más dolognak. A település nagy részét akkor még nádfedeles, zsuppos és kevés cserepes tető fedte. Valamikor, ha a szél is segített, egész utcasorok, falvak égtek le. A riasztás félrevert harangkongással történt. A toronyőr azon a toronyablakon dugta ki a zászlót, amerre a veszedelem keletkezett.

A tűzoltók egyenruhát, sisakot, bakancsot, széles bőr övön függő csákányfokost kaptak felszerelésül.

A fecskendőkocsit és a vízszállító lajtót a tűzoltóság udvarán tartották.

Különösen éjszaka volt riasztó a tűz. A „spricnit” két karral le-föl emelgetve hozták működésbe, a köpüből a vizet a tömlőbe préselték.

Parancsnokaik a községi „elit”-ből kerültek ki, pl. Szabó bankigazgató, Lesniczky József ig. tanító, de kiváló parancsnok volt másfél évtizedig Szmola József.

A világháború után az 1950-es években a községi szervezet megszűnt. Ha komolyabb veszély volt, riasztották Szarvas, Mezőtúr tűzoltóságát.

Gyomaendrődön a komolyabb fejlődés 1990 táján következett be. Az egyesülés óta parancsnok Tímár Vince. Általános iskolás korában kezdődött kapcsolata a mozgalommal. Aztán a képesítés megszerzése után a szakiskolában szervezője és vezetője lett a szervezetnek. Mivel a városunknak is nélkülözhetetlen tényezője a Tűzoltóság, a megyei parancsnok javaslatára a város polgármestere megkereste őt, és sikerült egy hullámhosszon elindulni 1993-ban.

A város 800.000 forintot teremtett elő az induláshoz, melyből egymillió lett.

A költségek alakulása: 1994-ben 2.5 millió forint, 1995-ben 4.25 m. Ft, 1996-ban 5.5 m. Ft.

Az építkezés tervszerűen ment. Az egyesület szépen fejlődött. Jelenleg 45 tagja van. Ebből 7 fizetett alkalmazott. Rendszeres a kapcsolatuk Németországgal és más nyugati országgal, és kifogástalan a kapcsolatuk a szomszédos egyletekkel. Az alap a kölcsönös segítség. Szépen működik ifjúsági csoportjuk. Náluk 5 év a „beérési” idő. Kívánatos már általános iskolás kortól szervezni.

Különösen nagy értékű volt a segítség Katona Sándor közbenjárására Németországból. 1994-ben érkezett nagy örömünkre a rohamkocsi, aztán a tűzoltókocsi. Ez biztosságot és minőségi előre lépést jelentett.

Kiemelt helyet érdemel az a felemelő ünnepség, amelyen a tűzoltóknak adományozott zászló szentelése történt. A zászló Dinya László úr adománya. A templomban Mozart miséje hangzott fel, a szertartás alatt a Budapesti Központi Fúvószenekar közreműködésében. Felemelő, magasztos, feledhetetlen érzést váltott ki a résztvevőkben. Valamikor a negyvenes években a Szegedi Fogadalmi Dómban vasárnaponként a katonamiséken ébredt hasonló érzés bennem, amikor a katonazenekar szolgáltatva a zenét. A szertartást záró Himnusz és Szózat könnyfakasztó erejét akkor sem éreztem annyira, mint most.

Folytatódott az ámulás a tűzoltóság udvarán tartott avatás csodájával. Itt is a BM zenekar működött közre. Köszönet a szervezőknek. Az ünnepségsorozat folytatódott a remélhetőleg „Flórián” térnek elnevezendő központi területen bemutatókkal, térzenével. Szép számmal összesereglettünk. A parancsnokról előljáróban csak annyit: Méltó utóda a múlt kiemelkedő vezetőinek. Hogy Tímár Vincéről teljes képet kapjon az olvasó, kívánatos őt bemutatni a más természetű munkájának ismertetésével is. Erre következő számunkban visszatérünk.